

## Arrest

nr. 319 759 van 9 januari 2025  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ  
Avenue de Fidevoye 9  
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn en aan wie internationale bescherming werd verleend in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juli 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 21 juni 2017 subsidiaire bescherming toegekend werd (administratief dossier, map 7, DVZ, Eurodac Search Result dd. 06.09.2023, Eurodac*

Marked Record dd. 07.09.2023 en map 4, NPO, p. 5-6). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in het verzoekschrift, in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. De Raad benadrukt dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen zou zijn, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. De verwijzing in het verzoekschrift naar een voorgaand arrest van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande nu in casu uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk is nagegaan of verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland, en dus voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus).

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende

partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Uit het "Country Report Germany" van AIDA van 6 april 2023 blijkt verder niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 197), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 203), onderwijs (p. 206) en sociale bijstand (p. 207). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij in Duitsland tijdelijke jobs heeft uitgeoefend via een arbeids- of interimkantoor. Zij werkte als tuinier en als schilder en verdiende per maand 1100 euro (NPO, p. 7-8). Verzoekende partij gaf hierbij aan dat zij bij deze jobs geen garantie had dat het na drie à vier maanden verder ging, dat ze op elk moment het recht hadden om haar job stop te zetten, dat zij nooit een contract kreeg en dat zij geen job kon zoeken in een bedrijf. In het verzoekschrift herhaalt zij dat zij grote problemen had met het vinden van een vaste baan. Het loutere feit dat zij in Duitsland door de beperkte duur van haar verblijfsvergunning problemen kende om een vast arbeidscontract te verkrijgen bij een bedrijf, volstaat echter geenszins om, gelet op de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid, het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van haar grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Duitsland te weerleggen. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij in Duitsland kon rekenen op sociale bijstand. Zij woonde er in een sociale woning waarvoor zij geen huur diende te betalen en kreeg daarbovenop een uitkering van 380 euro voor haar levensonderhoud (NPO, p. 6). Verzoekende partij toont aldus niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Voorts bevat de bestreden beslissing de volgende, pertinente en terechte motivering:

"Waar u kanttekeningen plaatste bij het gebrek aan mogelijkheden op gezinshereniging in Duitsland, het gebrek aan mogelijkheid om te reizen buiten Duitsland, en de beperkte geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus (CGVS, pg. 5-8) - u verklaarde dat u er uw vriendin niet kon laten overbrengen via gezinshereniging, dat u niet kon reizen buiten Duitsland en uw familie niet kon bezoeken in het buitenland, en dat uw status maar voor één jaar geldig was -, kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aan toont dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie. Wat betreft de gezinshereniging die u wenste te bewerkstelligen in Duitsland met uw vriendin, dient verder te worden opgemerkt dat u niet meer samen bent met uw vriendin. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat uw vriendin lange tijd wachtte om met u te kunnen trouwen, dat u haar niet kon laten overbrengen naar Duitsland via gezinshereniging, en dat ze het opgaf. U stelde dat u verliefd was maar dat u haar tijd niet wou verspillen (CGVS, pg. 8)."

Er dient hierbij te worden herhaald dat de door een lidstaat verleende verblijfstitels in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, maar dat zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (zie supra). Verzoekende partij bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij over een verblijfsvergunning beschikte in Duitsland (NPO, p. 5). Zij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen of problemen zal ondervinden tijdens de hernieuwingsperiode waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Door in het verzoekschrift louter eerder gedane verklaringen inzake haar moeilijkheden om buiten Duitsland te reizen te herhalen, slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op voorgaande beoordeling.

Verder benadrukt verzoekende partij in het verzoekschrift opnieuw dat zij tevergeefs geprobeerd heeft om haar partner via een gezinsherenigingsprocedure naar Duitsland te halen en dat zij hierdoor gedwongen was om een einde te maken aan haar romantische relatie. Zij stelt dat Duitsland van 2016 tot augustus 2018

gezinsherenigingen weigerde en dat deze later wel mogelijk werden, maar binnen een specifiek quotum dat per maand van toepassing is. Ter staving hiervan verwijst zij naar algemene informatie afkomstig van het BAMF (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat er sinds augustus 2018 een quotum van toepassing is bij de gezinsherenigingsprocedure voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat zij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoekende partij het moeilijk heeft gehad om gescheiden te leven van haar toenmalige partner en om de uiteindelijke relatiebreuk te verwerken, doch bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Duitsland en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Voorts herinnert de Raad eraan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

Door in het verzoekschrift eenvoudigweg te beweren dat haar detentie in Duitsland wegens het niet-betalen van een boete volstrekt onrechtvaardig was en Duitsland bijzonder steng en radicaal is als het gaat om het betalen van boetes, toont verzoekende partij niet aan dat de haar opgelegde gevangenisstraf niet louter het gevolg was van de toepassing van de Duitse wetgeving die geldt bij het niet (correct) betalen van boetes. Verzoekende partij verwijst wat dit betreft in het verzoekschrift zelf naar informatie waaruit blijkt dat het niet-betalen van boetes in Duitsland kan resulteren in een gevangenisstraf. Zij laat tevens na een medisch document neer te leggen dat aantoonde dat zij getraumatiseerd was door haar tijd in detentie, zoals zij in het verzoekschrift beweert. Bovendien heeft verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud louter verklaard dat zij schulden had, haar schulden niet kon betalen en daarom naar de gevangenis werd gestuurd (NPO, p. 8). Zij heeft geenszins verklaard dat haar detentie volstrekt onrechtvaardig was of dat zij hierdoor getraumatiseerd was. Bijgevolg volstaat deze situatie geenszins om, gelet op de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid, het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van haar grondrechten en de aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Duitsland, te weerleggen.

De overige motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald inzake haar verklaring bij de DVZ dat zij in Duitsland geen volledige medische behandeling kreeg wanneer zij ziek was en zij er altijd moest wachten en inzake de door haar voorgelegde documenten, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, worden door de verzoekende partij ongemoeid gelaten. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

7. In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekende partij zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking heeft op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven“.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermogt dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 december 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1496 legt de eed af en tolkt Tigrinya*

*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

*VzP ziet het niet zitten om na 3 jaar terug te keren naar Duitsland want ze heeft er zeer traumatiserende ervaringen opgedaan. Zo werd ze er 90 dagen opgesloten wegens een niet-betaalde boete, een straf die niet in verhouding staat tot het gebeuren. Ze is er erg emotioneel van aangedaan en wijst op de bijzonder negatieve psychologische gevolgen bij een terugkeer. Ze volhardt in de middelen. Ze geeft een overzicht van haar voorgeschiedenis waarbij ze in 2014 in Duitsland haar VIB indiende, in 2016 werd ze uitgewezen omwille van de in Italië genomen vingerafdrukken, ze trok naar Nederland waar ze na 8 maand teruggestuurd werd naar Duitsland, steeds omwille van haar vingerafdrukken in Italië. Ze kreeg een verblijfstitel van 1 jaar geldig tot 2017, maar ze kon er niets mee doen: geen mogelijkheid tot werken of er een leven op te bouwen, wat heel wat stress veroorzaakte, temeer ze er geen familiehereniging kon doen, terwijl het leven in Ethiopië voor haar familie in Tigre zeer moeilijk was omwille van de oorlog en zij hen ook financieel niet kon helpen.”*

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 oktober 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partij ter zitting haar voorgeschiedenis uit de doeken doet, benadrukt de Raad dat aan verzoekende partij in Duitsland op 21 juni 2017 internationale bescherming in de vorm van de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, en dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij deze bescherming niet langer meer geniet in Duitsland.

Verzoekende partij kon in Duitsland, zo werd eerder vastgesteld, als begunstigde van internationale bescherming wel degelijk de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen laten gelden en er een leven opbouwen. Ze beschikte er over een verblijfsvergunning, werkte er blijkens haar verklaringen via een arbeids- of interimkantoor o.a. als tuinier en schilder waarbij ze maandelijks 1100 euro verdiende en genoot er onder meer sociale bijstand, in de vorm van gratis huisvesting in een sociale woning waarvoor ze geen huur diende te betalen alsook daarnaast daarbovenop nog een uitkering van 380 euro voor haar levensonderhoud. Deze en andere elementen inzake haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als statushouder in Duitsland kwamen reeds uitgebreid aan bod in de beschikking, en verzoekende partij doet niet de minste poging ter zitting om hierop in te gaan, laat staan om middels concrete en valabele argumenten een ander licht te doen schijnen op de in de beschikking opgenomen vaststellingen en gevolgtrekkingen.

Door voorts zeer algemeen, zonder meer te herhalen dat zij in Duitsland geen familie/gezinshereniging kon doen en opnieuw te wijzen op haar detentie in Duitsland wegens het niet-betalen van een boete en de negatieve psychologische gevolgen, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan hetgeen hierover uitgebreid, concreet en gedetailleerd wordt uiteengezet in de beschikking. Aangezien zij die vaststellingen geheel ongemoeid laat, blijven deze onverminderd overeind.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland er een was van of dat bij terugkeer naar Duitsland een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn relevante, al eerder uitgebreid vernoemde rechtspraak.

Het door verzoekende partij ter zitting voor het overige formuleren van algemene opmerkingen, zoals dat zij het niet ziet zitten om na 3 jaar terug te keren naar Duitsland, en volharden in de middelen van het verzoekschrift, zonder dat zij echter nog enigszins concreet ingaat op en concrete repliek tegen de bevindingen in de beschikking formuleert, is niet van aard de gronden van de beschikking van 1 oktober 2024 in een ander daglicht te plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS